

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **R. Z.**
zastoupený JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem
sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje**
sídlem 30.dubna 24, 728 99 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 24.11.2015 č.j. KRPT-186124-64/ČJ-2012-0700KR-PK, ve věci náhrady škody na zdraví

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 24.11.2015 č.j. KRPT-186124-64/ČJ-2012-0700KR-PK se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žalovaný je povinen **zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, k rukám JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí ředitele žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele žalovaného ze dne 27.9.2012 č.j.KRPT-186124-6/ČJ-2012-0700PE, podle kterého Česká republika-Policie ČR neodpovídá za škodu na zdraví, kterou žalobce utrpěl dne 22.8.2012.
2. Žalobce uvedl, 1) že mu není zřejmé, jak měl blíže popsat úrazový děj. Ani Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku, jímž zamítl kasační stížnost žalovaného, nepovažoval popis za nejednoznačný. Dále žalobce 2) nesouhlasil s tím, jak se žalovaný vypořádal s lékařskými zprávami a s požadavkem NSS na odborné medicínské posouzení či znalecký posudek. Žalovaný podle žalobce 3) znevažoval výpovědi svědkyň kvůli jejich blízkému vztahu k žalobci. Nelze zlehčovat jejich tvrzení jen proto, že jde o nepřímé svědky. Žalobce 4) považuje za neuvěřitelnou a bez právní relevance argumentaci žalovaného o tom, že žalobce měl jít jinudy a že se choval lehkomylně. Dále se žalobce 5) vyjadřoval k trase obchůzky, ta mu nebyla stanovena, zvolil si tu, kudy byl zvyklý chodit. Žalobce neví zcela přesně čas, kdy se mu úraz stal, proto považuje propočty žalovaného za spekulaci. Žalobce 6) původně nechtěl věc řešit jako služební úraz, myslel si, že ho bolest přejde, proto věc neoznámil v den, kdy se stala, proto si nepřivolal vysílačkou autohlídku. Žalovaný se podle žalobce 7) poněkud zmýlil v druhu řízení, snažil se ukázat žalobce ve špatném světle, vzbudit dojem, že se žalobce dopustil podvodného jednání.
3. Žalovaný ve vyjádření zopakoval stěžejní argumentaci napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že rozhodnutí je nutno zrušit.
5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že záznam o úrazu byl sepsán 23.8.2012 s tím, že dne 22.8.2012 žalobce v době služby při chůzi po chodníku špatně došlápl na levou nohu, v důsledku čehož mu něco přeskočilo (luplo) v zádech v bederní oblasti, což se projevilo tupou bolestí zad, která se stupňovala. Dne 22.8.2012 nenahlásil tuto skutečnost nadřízenému, protože jí nepřikládal žádný důležitý význam. V odpoledních hodinách se však bolest začala stupňovat, následujícího dne ráno vyhledal lékařské ošetření. Ze zprávy o projednání škody na zdraví ze dne 27.9.2012 je zřejmé, že žalobce byl léčen již dříve se zády od 27.2.2010 do 19.1.2012. V rozhodnutí správního orgánu 1.stupně ze dne 27.9.2012 je uvedeno, že nebylo prokázáno, že ke škodní události došlo při plnění služebních úkolů nebo v souvislosti s ním (žalobce věc nahlásil až druhý den, nikdo tu událost neviděl) a dále, že žalobcův ošetřující lékař MUDr. Š. neuvedl úrazovou diagnózu, ale obecné

Shodu s prvopisem potvrzuje

onemocnění. Žalobcovu odvolání bylo zamítnuto žalovaným dne 7.3.2013, zmíněné rozhodnutí bylo zrušeno Krajským soudem v Ostravě rozsudkem ze dne 29.1.2015 č.j. 78 Ad 36/2013-23 a kasační stížnost žalovaného byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 20.8.2015 č.j. 9 As 87/2015-33. Nyní napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 24.11.2015 bylo žalobcovu odvolání zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí ze dne 27.9.2012.

6. Úvodem považuje krajský soud za nutné citovat z výše zmíněného rozsudku NSS č.j. 9 As 87/2015-33: *[33] Rovněž je třeba souhlasit s krajským soudem v tom, že ze stěžovatelova rozhodnutí není zřejmé, proč žalobce se svou žádostí neuspěl: jestli proto, že tvrzená událost (špatné došlápnutí a lupnutí v zádech) se mu podle stěžovatele vůbec nepříhodila v průběhu služby, ale později – nebo proto, že žalobce sice cestou na prověrku v ulici U Tírny špatně došlápl, ale tuto událost, která posléze vedla k bolesti v zádech, nepovažuje stěžovatel za služební úraz. Pro žádný z těchto závěrů však stěžovatel dosud nemá dostatek skutkových podkladů ani právních argumentů.* Podle krajského soudu přetrvává tento zásadní rozpor i v nyní přezkoumávaném rozhodnutí žalovaného. Ten totiž na str. 6 napadeného rozhodnutí uvedl

výslovně, že „Hodnocením dalších provedených důkazů odvolací orgán dospěl k závěru, že k úrazu nedošlo tak, jak jej popisuje odvolatel“ a následuje výčet zpochybnění (délka trasy, doba chůze, nevyhledal ošetření na poliklinice, která sousedí se služebnou, nahlásil až následující den, přestože v minulosti hlásil i mnohem banálnější události, měl problémy s plněním úkolů a dodržováním kázně). Žalovaný však neuvedl žádnou jinou verzi události. Není tedy zřejmé, jakým dějem se zabýval, když v tomtéž rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobcovy potíže nelze hodnotit jako úrazový děj (str. 5 rozhodnutí). Odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak zmatečné a nadále trpí vadou, která byla žalovanému vytýkána již předchozími rozsudky krajského soudu a NSS.

7. Teprve poté, až žalovaný zjistí stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 180 odst. 1 zákona č.361/2003 Sb., v příslušném znění - dále jen „zákon o služebním poměru“) a zcela jednoznačně jej vylicí v rozhodnutí, může přistoupit k hodnocení skutkového děje z hledisek, zda se jednalo o úrazový děj. Zde soud v souvislosti s žalobními námitkami podotýká, že (ad 3) z výpovědi svědkyně J. H. mj. vyplývá, že okolo 14. hodiny přicházel žalobce k její prodejně, již z zpozřadí viděla, že se nějak belhá. Nelze proto uzavřít, jak učinil žalovaný, že svědkyně pouze opakovala, co se dozvěděla od žalobce. Soud má také shodně s žalobcem za to, že (ad 4) pojednání žalovaného o žalobcově lehkomyšlnosti (str. 6 rozhodnutí) a úvahy nad tím, kudy (by) měl jít, jsou pro danou věc nerozhodné. Žalovaný sice věnoval velkou péči zkoumání místa, které žalobce označil jako místo úrazu, dokonce připustil, že se tam nacházely betonové dlaždice ve špatném stavu, avšak jeho následné úvahy o době, kterou žalobce strávil cestou zpět na služebnu, je možno ve shodě s žalobcem označit za spekulativní, když žalobce nebyl v průběhu řízení dotázán na žádné podrobnosti, např. zda se vracel ihned či zda po lupnutí v zádech odpočíval, než se vydal na cestu atd. (ad 5). Pokud jde o dobu nahlášení úrazu (ad 6), k tomu se vyjadřoval již i NSS v odst. 29 citovaného rozsudku, takže krajský soud jen stručně shrnuje, že opožděné hlášení není překážkou zjišťování skutkového stavu, ale představuje komplikaci, kterou způsobil sám žalobce, ať již k tomu měl jakýkoli důvod. Vzhledem k tomu, že žalobce v minulosti hlásil neprodleně nejružnější události (7/2008 – řezná rána 1 cm, 4/2009 – naražený kotník, 8/2009 – štípnutí vosou), jeví se krajskému soudu pochybnosti žalovaného v tomto směru jako logické. Bude však na žalovaném, aby po zhodnocení

všech skutkových okolností jednotlivě i v jejich souhrnu dospěl k jednoznačnému závěru, zda se událost přihodila v době žalobcovy služby či jindy.

8. Pokud žalovaný dospěje k závěru, že ke skutkovému ději došlo při výkonu žalobcovy služby nebo při úkonech, které s výkonem služby přímo souvisejí, bude na žalovaném, aby znaky úrazového děje (jak je obecně správně vymezil v rozhodnutí na základě příslušné judikatury) porovnal se zjištěným skutkovým dějem. K tomu soud považuje za důležité zmínit (ad 1), že žalovaný v napadeném rozhodnutí dosud pracoval pouze se „špatným došlápnutím“, aniž by se jakkoli zabýval i další částí tvrzeného děje (tj. „v důsledku čehož mu něco přeskočilo – luplo v bederní oblasti zad, což se projevilo tupou bolestí zad, která se stupňovala“). Soud v této souvislosti připomíná, že – jak citoval sám žalovaný z literatury na str. 4 napadeného rozhodnutí – náhlým násilným prudkým pohybem může být např. i reflexní obrana proti hrozícímu pádu, což podle názoru soudu nelze při došlápnutí na křivou dlaždici vyloučit.
9. Pokud jde o žalobní bod 2), pak samotné zhodnocení, zda a do jaké míry byla bolest následkem skutkového děje ze dne 22.8.2012 či projevem žalobcových již dřívějších zdravotních potíží, by v žádném případě nepříslušelo správnímu orgánu, neboť se jedná o výsostně odbornou medicínskou otázku, jak již zcela jednoznačně uvedl NSS ve výše citovaném rozsudku.
10. Pokud jde o žalobní bod 7), žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí citoval z žalobcových služebních hodnocení a kázeňských projednávání, načež uzavřel, že žalobce nelze označit za pracovitěho, poctivěho, svědomitěho a zodpovědněho, jak jej hodnotili jeho spolupracovníci i jeho přítelkyně a její matka. Tuto část rozhodnutí považuje soud přinejmenším za nadbytečnou, když z ní není zřejmé, jakou souvislost mohou mít zmíněné povahové vlastnosti člověka či jejich absence se špatným došlápnutím na křivou dlaždici.
11. Krajský soud tedy zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nedostatečně zjištěný skutkový stav (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.) a z důvodu hospodárnosti se vyjádřil i k dalším variantám postupu v souladu s obsahem žalobních námitek.
12. Procesně úspěšnému žalobci náleží v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. náhrada nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč a nákladů právního zastoupení (za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč a 3x režijní paušál po 300 Kč – převzetí věci, sepsání žaloby, replika z 28.3.2016, v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, navýšeno o 21% DPH). Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který ho v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 23. dubna 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu